

sidste Halvaar havde støttet sig i den Grad, at, hvad vi jo Alle vide, en af de vigtigste Regjeringshandlinge i det samme Foraar var udgaaet, saa at sige, fra fælles Overlæg mellem den danske og den svenske Regjering, at denne Frænde, denne venstabelige Regjering har i Anledning af Forsatningens hurtige Vedtagelse trukket sig tilbage og erklæret Vedtagelsen for at være en driftig Handling. Nu holder jeg mig overbevist om, at under Overlæg og Indflydelse af denne Art vilde den til Regjeringen vante og stadigt frebsæle Konge have betænkt sig paa at sætte sit Navn under denne Forsatningslov, som ikke trængte til dette Navn endnu i lang Tid. Men dette være som det vil, derom vil jeg ikke strides, og jeg skal ganske følge det ærede Thing i den Aerkjendelse, at vi skulde vor nuværende Konge Tale, fordi han har opretholdt vor Frihed og Selvstændighed. Men naar man siger: „ligeoverfor Ublandets Forestillinger“, saa siger jeg, at har han gjort det, saa har han deri ikke fulgt sin Forgænger, thi denne har ikke afviist Ublandets Forestillinger; og derfor foreslaaer jeg, at Ordet „Forestillinger“ udgaaer; — thi det er ikke rigtigt at udtale det. Vi kunne deels ikke vide, hvorvidt disse Forestillinger have været saa eller saa, og det behøver desuden ikke at udtales; thi Kongens Fasthed i at haandhæve vor Selvstændighed og Frihed bliver den samme. Han har, siges der dernæst, haandhævet vor Frihed og Selvstændighed ligeoverfor Ublandets „Fordringer“; — det er en anden Sag, thi naar der gjøres „Fordringer“, kan Kongen ikke saaledes give efter, uden at Selvstændigheden derved for en væsentlig Deel svækkes. Det er derfor, jeg raader til og gjør Forslag om, at borttage Ordet „Forestillinger“, og derimod lade Ordet „Fordringer“ staae. Men tillige foreslaaer jeg at lade Resten af Punktummet udgaae og at tilføie det, som vil være det Karakteristiske, naar man forlanger af vor nuværende Konge, at han skal gaae i sin Forgængers Fodspor, og som skulde udtrykkes derved, at der efter de Ord: „ved at hævde vor Frihed og

Selvstændighed ligeoverfor Ublandets Fordringer“ indsættes: „saavel som ved stedse, ligesom Deres høie Forgænger, at vise Dem beredvillig til at gaae ind paa en fredelig Overenskomst angaaende de opstaaende Tvistigheder“; — saa takke vi Kongen, fordi han handler netop som sin Forgænger. Jeg vil tillige derved gjøre opmærksom paa, at vi, ved at udtale disse fredelige Ord til Kongen, styrke vor Krigsføring; ville vi føie Krig med aerkjendt Berettigelse, skulle vi ikke stille os som en Art Slagsbrødre, der ikke ville Fred; men med stadigt Hensyn til den Stilling, vi indtage, maae vi kun tage Krigen som den hyderste Nødvendighed, som Noget, vi ugjerne gaae til. Vi komme dernæst til det 3die Stykke, 4de Linie. I dette Stykke taler man om Folkethingets Trang; det er meget rigtigt, det er kun Folkethinget, der her er Tale om, her er ingen Rigsforsamling; men vi skulle derfor ikke udtale Noget paa Andres Vegne, men kun paa deres Vegne, som have sendt os. Naar vi lade det staae, som her: „for sin Konge paa det Folks Vegne, som har valgt det“, saa indskrænke vi paa en vis Maade Danmarks Riges Omfang til Kongeriget Danmark. Vi skulle udtrykke os saaledes, at det bliver klart, at vi kun gjøre den Paaftand, at vi indenfor Kongerigets Grændser ere en Deel af Rigets Folk, og derfor bør vi efter min Mening forandre disse Udtryk saaledes, at de komme til at hedde: „og uforbeholdent for sin Konge paa den Deel af Folkets Vegne, som har valgt det.“ Vi ere ikke valgte af Folket, men af en Deel af Folket; det er netop vor Paaftand, een af vore vigtigste Paaftande, at vi kun ere en Deel af Riget, og at det, vi ville, er: Kronens fuldstændige Besiddelse af den anden Deel. Naar vi tale paa Folkethingets Vegne, skulle vi blive staaende paa Folkethingets Grundlag og ikke forlange Mere end at være en Deel af den Stat, for hvilken vi forlange, at den skal omfatte, hvad der med Rette tilkommer den. — Jeg kommer dernæst til det 5te Stykke; der staaer: „at Deres Majestæt trofast vil værges vor Frihed